

иллирийски българи, като се е основавалъ на апостолското достойнство на древната апостолска иллирийска църква, която е била основана отъ св. апостола Павла въ неговото отечество стара класическа България или втора Македония, — е отдѣлилъ седемъ римски западни провинции отъ западната римска иллирийска префектура, които сж влизали въ църковния диоцезъ на римската църква, и отъ тѣхъ, съ съгласието на църковната власть, е създалъ новъ архиепископатъ, съ издадения отъ него императорски законъ въ 535 година, който съставлява XI юстиниановска новела. Цѣли 10 години римския папа е протестиралъ и не е искалъ да припознава самостоятелността на Иллирийската църква. Подиръ десетъ години, въ 545 година, излиза другъ императорски законъ, съ който се припознава самостоятелността на илирийската църква, съ съгласието на тогавашния римски папа Вигилия. Петия вселенски съборъ дава църковнитѣ привилегии на древната апостолска иллирийска първо-юстиниановска самостоятелна църква, както I вселенски съборъ е далъ църковнитѣ привилегии на римската църква и както II — на цариградската. Така щото блаженейшия иллирийски първо-юстиниановски архиепископъ е билъ изравненъ по своитѣ граждански и църковни привилегии съ римския и цариградския блаженейши архиепископи. Ето защо вселенската православна църква, когато римския архиепископъ въ 1054 година е отпадналъ отъ вселенското църковно единство, е вржчила каноническото управление на православнитѣ християни, които населяватъ църковния диоцезъ на римската църква и които сж останали вѣрни на православието и подиръ отпадванието на римския архиепископъ отъ вселенското църковно единство, подъ църковната каноническа власть на западния православенъ охридски патриархъ, който като западенъ православенъ патриархъ и най-близъкъ както по мѣсто, тѣй и по духовно родство съ римския блаженейши архиепископъ, който е отпадналъ отъ вселенското църковно единство, става законенъ православенъ патриархъ и надъ православнитѣ християни, които населяватъ църковния диоцезъ на римската църква. Запазени сж и до настояще време три патриарши грамоти съ дата 9 юни 1566 година издадени отъ охридския български патриархъ Паисия до неговия намѣстникъ въ ю-Италия митрополита Тимотея, чрезъ когото западния охридски